

ÁLLOMÁNYGYARAPÍTÁSI, FELDOLGOZÁSI ÉS BIBLIOGRÁFIAI-TÁJÉKOZTATÓ MUNKA NÉHÁNY NAGY SZOVJET KÖNYVTÁRBAN

D u r z s a Sándor és K e n é z Ernő
tanulmányuti beszámolója

Tanulmányutunk célja az volt, hogy megismerjük a szovjet nagykönyvtárak állománygyarapítási, feldolgozási és bibliográfiai-tájékoztató munkájának irányait, e munkák belső szervezésének módszereit. Tapasztalatainkról elsősorban a Szovjet Tudományos Akadémia Társadalomtudományi Alapkönyvtárában és a Leningrádi Akadémiai Könyvtárban, továbbá az Állami Lenin Könyvtárban és a Szaltükov-Scsedrin Könyvtárban tett látogatásaink alapján számolunk be.

Általános megjegyzésként azt kívánjuk előrebocsátani, hogy a szovjet könyvtárak állományának gazdagsága, kiterjedt olvasóforgalma a szakirodalomból jólismert. Mégis rendkívül szuggesztív benyomást kelt az olvasótermi férőhelyek igen nagy száma, az olvasóforgalom hatalmas arányai, a szakosított olvasótermek széleskörű rendszere, az olvasó és az új irodalom kapcsolatának megteremtése, a nagykönyvtárak hatalmas publikációs tevékenysége. Ugyanigy rendkívül megnyerő az a nagyfoku metodikai érdeklődés is, mely a könyvtári munka minden mozzanatával szemben tapasztalható. Szinte valamennyi osztályon megtalálhatók azok a dokumentumok, melyek több-kevesebb részletességgel összefoglalják az egyes munkafolyamatok problémáit.

AZ ÁLLOMÁNY

Az állománygyarapítás terén elsősorban a külföldi és ezen belül is főleg a nyugati szakirodalom kiválasztásának módszereit, ennek szervezeti megoldását, e munkának -mind központi könyvtári, mind hálózati kérdését- tanulmányoztuk, egyidejűleg az állományfejlesztés könyvtárközi koordinálására tett kísérletekről és azok eredményeiről is tájékoztunk.

Az állományfejlesztés koordinálása A két közelebből tanulmányozott akadémiai könyvtárban az állományfejlesztés és az új szerzemények feldolgozása erősen központosítva van, bár e két könyvtár gyakorlatában e téren is történeti fejlődésük különbözőségéből, hálózatuk összetételéből adódó lényeges különbségek vannak. A Társadalomtudományi Alapkönyvtár a központosított állománygyarapítást mondhatni maximális mértékben megvalósította. Ezt valószínűleg az tette lehetővé, hogy az aránylag új alapítású (1918) központi könyvtár az ugyancsak az utóbbi évtizedekben létesített és a központi könyvtáréval rokon profilu intézeti könyvtárak munkáját fogja egybe. A Leningrádi Akadémiai Könyvtár helyzete egészen más ebből a szempontból. A hálózatához tartozó 29 intézet (19 matematikai-természettudományi és 10 humán profilu) közül 10 még a múlt század folyamán alapított, jónéhányuknak több tizezer kötetes, hatnak pedig több százezer kötetes könyvtára van (a teljes hálózati állomány 3,5 millió!), és így e minőségi és mennyiségi szempontból is heterogénebb hálózatban a gyűjtési koordináció nem lehet olyan szoros, mint Moszkvában.

A Társadalomtudományi Alapkönyvtár vezetője szerint az intézeteknek nincs szükségük nagy kötetsszámú könyvtárakra. Az intézetek csak azokat az új szerzeményeket kapják meg tartós kölcsönzés vagy letét formájában, amelyekre ötéves kutatási tervük teljesítéséhez szükségük van, és tervváltoztatás esetén ezeket is visszaszolgáltatják a központnak. A központi könyvtár viszont a távlati tudományos terv szempontjainak megfelelően fejleszti állományát. Így aztán a moszkvai akadémiai könyvtári hálózat csak ritkán szerez be külföldi könyvet másodpéldányban és az erre való igényt, ha lehet, xerox-másolattal elégítik ki. Ez a rendkívül racionális összhálózati állománygyarapítás természetesen csak egy olyannyira összehangolt profilu könyvtári rendszeren belül képzelhető el, mint amilyen a Társadalomtudományi Alapkönyvtár és hálózata.

Sokkal kevésbé rendezett a moszkvai akadémiai könyvtári hálózat állományfejlesztési együttműködése más moszkvai nagykönyvtárakkal, mint például a Lenin Könyvtárral és az Idegennyelvű Irodalom Könyvtárával. E tekintetben egyelőre a folyóiratbeszerzés egyeztetésére folynak kísérletek. Ugyanakkor Leningrádban, ahol az akadémiai hálózaton belüli koordináció a fentebb említett okok miatt kevésbé szoros, sokkal előbbre jutottak a másik nagy leningrádi könyvtárral, a Szaltükov-Scsedrin Könyvtárral való együttműködés terén.

A könyvek kiválasztásának módszerei, forrásai az e munkát végző szakemberek. A beszerzendő könyvek kiválasztása több fokozatban, nagy körültekintéssel és magasképzettségű szakemberek bevonásával történik. A Társadalomtudományi Alapkönyvtárban, mely éppoly mértékben tudományos bibliográfiai intézet, mint könyvtár, e munka személyi feltételei szinte ideális fokon adva

vannak. Az ugynevezett előszerzeményezés részben a központi tudományos ágazati osztályokon, részben a kutatóintézetekben történik, mindkét helyen a szakirodalomban járatos munkatársak bevonásával és a szokásos források felhasználásával. A legfontosabb bibliográfiai folyóiratok átfutási ideje rendkívül rövid, mindössze 6 nap, pedig nem kevesebb, mint 15 munkatárs nézi át őket. Ez a teljesítmény mindenestre csak igen jó munkaszervezés mellett érhető el. A begyűjtött cimanyag, kb. 30 000 tétel, mely közel háromszorosa a megrendelhető mennyiségnek, már a tudományos osztályokon történt előzetes szűrés után jut el az állománygyarapítási osztály vezetőjéhez, aki az osztályon dolgozó szakemberekből és az ágazati osztályok tudományos munkatársaiból alakult bizottsággal együtt válogatja ki végleg azt az évi kb. 12 000 címet (tőkés viszonylatban!), amelynek beszerzése feltétlenül szükséges, ügyelve arra, hogy a fejlesztés szakok közötti aránya megfelelően az állomány hagyományos összetételének, valamint a jelen és várható kutatási igényeknek. A beszerzés céljára kiemelt címet nagyobb részben a nemzetközi csere, kisebb részben a könyvimportvállalat útján szerzik be. A rendeléseket figyelemreméltó folyamatossággal havonta háromszor továbbítják.

A Leningrádi Akadémiai Könyvtárban, melynek keretében nem folyik olyan sokrétű bibliográfiai tevékenység, mint a Társadalomtudományi Alapkönyvtárban, az előszerzeményezést nagyobb részben egy aránylag kis létszámú, 7 főből álló, könyvbeszerzési részleg végzi a központi könyvtár számára. Erre az osztályra futnak be az intézetek könyvrendelése is, melyeket a kutatókból alakult bizottságok állítanak össze. A javaslatokat egy külső szakemberekből álló és a könyvtár olvasóival megerősített bizottság bírálja felül. A bizottság, melynek külső tagjai külön díjazás nélkül végzik ezt a munkát, évente kb. hatszor ül össze. A felkért szakértők természetesen az ülések közötti időben is szívesen adnak szaktanácsot telefonon vagy személyesen.

A nemzetközi csere szerepe az állománygyarapításban igen jelentős. Mindkét akadémiai könyvtárban az állománygyarapításnak főforrása éppen a nemzetközi csere, melynek elsőrendű feladata nem annyira a szovjet akadémiai kiadványok külföldi propagálása (erre nincs szükség, hiszen a szovjet tudományos könyveknek igen jó hire van a világban), hanem elsősorban a saját állomány fejlesztésének minél intenzívebb szolgálata. A csere útján beszerzett könyvek aránya nemcsak a szocialista, hanem a kapitalista szektorban is döntő jelentőségű. 1965-ben a Társadalomtudományi Alapkönyvtárban például a nyugati könyveknek több mint 60 %-át ezen az úton szerezték be. A Társadalomtudományi Alapkönyvtárban minden deziderata-cimről, mielőtt beszerzését végleg elhatároznák, először a csereszolgálat vezetője írásban nyilatkozik, hogy

a könyvet cserekapcsolataik révén meg tudják-e szerezni, vagy sem. Csak ezután kerül sor a kereskedelmi úton történő megrendelésre. A csere után történő beszerzések gyorsasága érdekében, fontos és sürgős könyvek esetében, csak már "bejáratott" kapcsolatokat használnak fel és nem kísérleteznek új kapcsolatok létesítésével. Nagyon jól tudják gyümölcsöztetni "szabad" kapcsolatokat azokkal a cserepartnerekkel, akik nemcsak saját kiadványokkal, hanem kívánságra más kiadók megvásárolt könyveivel is cserélnek; maga a Társadalomtudományi Alapkönyvtár sem csupán akadémiai kiadványokkal cserél, hanem más orosz kiadók könyveivel is.

Az olvasók és az új szerzemények. Az olvasók kapcsolata a szerzeményezéssel kétoldalú. Egyrészt a könyvtárosok szívesen fogadják, sőt elvárják az olvasók javaslatait az új könyvek beszerzésére, másrészt rendszeresen tájékoztatják őket az új szerzeményekről. Mindazokban a nagykönyvtárakban, melyeket módunk volt meglátogatni, külön reprezentatív terem szolgál az új könyvek, egyes könyvtárakban az új folyóiratszámok bemutatására, ahol az olvasók egy héten át szabadon tanulmányozhatják azokat. Erre a bemutatásra a Társadalomtudományi Alapkönyvtárban a dokumentumok feldolgozása után, a Leningrádi Akadémiai Könyvtárban a feldolgozás előtt kerül sor. Az olvasóknak módjukban áll az új könyveket kölcsönzésre előjegyezni, (a leningrádi könyvtárban az előjegyzett könyveket soron kívül dolgoztatják fel.) Az olvasók tájékoztatásának ez a módja igen hatásos eszköze a könyvpropagandának.

FELDOLGOZÓ MUNKA

A szovjet könyvtárakban nincsenek szervezetileg egységes feldolgozó osztályok. A katalogizálás mellett külön szervezetként működnek az osztályozó részlegek. A katalógusok szerkesztése a cimleirók és az osztályozók feladata. Ugy a moszkvai Társadalomtudományi Alapkönyvtárban, mint a leningrádi Akadémiai Könyvtárban igen nagyarányú cimleiró és osztályozó munka folyik, hiszen a hálózati könyvtárakat is központilag feldolgozott anyaggal látják el. A Társadalomtudományi Alapkönyvtár katalogizáló osztályán például 43, a Leningrádi Akadémiai Könyvtár katalogizáló osztályon 88 munkatárs dolgozik. Az osztályozók száma jóval alacsonyabb: a Társadalomtudományi Alapkönyvtárban például 19 munkatárs foglalkozik osztályozással.

Rendkívül érdekes ezeknek a nagylétszámú katalogizáló osztályoknak a munkaszervezése. Rugalmas a munkaszervezetük, ez a célkitűzés vezeti kialakítását, hogy a munkatársak minél sokoldalubb munka végzésére legyenek képesek. A Társadalomtudományi Alapkönyvtár katalogizáló osztályán például egy 8

tagu csoport képezi az osztály állandó ágát. Az egész feldolgozó munka diszpečsere egyuttal ez a csoport, a hálózati katalogizálás, a cédulasokszorosítás egyaránt az ő kezükben van, sőt a cédulák szétküldéséről is itt gondoskodnak. A könyvek átfutása a katalogizáláson mindenütt szigoruan szabályozott. Az átlagos átfutás például a Társadalomtudományi Alapkönyvtárban 3 hét. A cimleírásokat azonnal sokszorosítás alá gépelik, ugyanis a gépelt cimfelvételeket fotózzák és viszik át alumíniumlemezre. A cimleírás napi normája a Társadalomtudományi Alapkönyvtárban 19, amit a leírásokkal szemben támasztott nagyobb igényességgel indokolnak. A Leningrádi Akadémiai Könyvtárban ugyanezek a normák magasabbak: napi 32, illetve 40, de ezt maguk is soknak tartják. Ugyancsak Leningrádban a Szaltükov-Scsedrin Könyvtárban napi 16–24 könyv a cimleírási norma. A teljesítményekben ez az eltérés arról tanuskodik, hogy a leírások vonatkozásában különböző, némileg eltérő igényeket támasztanak. Cimleírási szabályzatuk, mely központi jellegű, nem elégít ki minden intézményt. Ezért saját használatra külön, nyomtatott formában is rendelkezésre álló házi cimleírási szabályzatokkal találkoztunk úgy a Társadalomtudományi Alapkönyvtárban, mint a Leningrádi Akadémiai Könyvtárban.

Néhány szó a **feldolgozó munka eredményéről, a katalógusokról.** Érdemes módon nem táplálnak különösebb illúziókat az egységes katalógusokkal szemben. A latin és cirillbetűs cimanyag kettéválása miatt eleve két betűrendes katalógus felállítása szükséges. A rekatalogizálás és a katalogizálás történeti jellege a katalógusokban is szükségképpen rétegződésekhez, különböző katalógusok kialakulásához vezetett. Ebből a helyzetből természetesen követezik, hogy az olvasók számára a katalógusok használatához fokozott segítséget kell a könyvtárosoknak nyújtaniuk. Ezt a katalógusok mellett rendszeresített technikai felvilágosító szolgálattal oldják meg. Az olvasók által a katalógusok használata során kitöltött kéréslapok adatainak helyességét is ellenőrzik. Ez a munkatöbblet nyilván megtérül a raktári szolgáltnál.

TÁJÉKOZTATÁS, BIBLIOGRÁFLAI MUNKA

A helybemi tájékoztatás. A meglátogatott könyvtárak tudományos tájékoztató munkájának széles köréből először a helybemi tájékoztatás formáival kell röviden foglalkoznunk. E témakörben mindenekelett ki kell emelnünk azt az általánosan érvényesülő törekvést, hogy az új irodalmat, a monografikus és periodikus irodalmat egyaránt szervezeten közelviszik az olvasókhoz az új szerzemények bemutatásának már ismertetett, jól bevált rendszerével.

A könyv és az olvasó közelebbhozásának másik érdekes módja az, hogy a mi könyvtári gyakorlatunknál sokkal nagyobb tömegű könyv közvetlen használatához jut hozzá az olvasó. Így van ez a szakolvasótermekben, melyeknek mindenütt nagy szabadpolcos kézikönyvtára van. A szakolvasók kézikönyvtárait -ha ez szükséges- az olvasótermeken kívül, alkalmilag elhelyezett polcon is elhelyezik, nem tartva a legkevésbé sem attól, hogy a használat módját a könyvtáros nem tudja ellenőrizni.

A bibliográfiai olvasótermek jellege és tevékenysége szorosan kapcsolódik az elmondottakhoz. A helyszínen történő bibliográfiai tájékoztatás feladatköre és igénye fejlesztette ki ezeket a tekintélyes különgyűjteménnyé bővülő kézikönyvtárakat. Profiljuk tisztán bibliográfiai jellegű. Érdekes, hogy az olyan egyetlen példányban meglévő műveket is, melyek más könyvtári belső munka számára is elengedhetetlen segédeszközök, elsősorban itt, ebben a gyűjteményben helyezik el. E bibliográfiai olvasótermek működése az olvasók igen magasfokú bibliográfiai kulturáltságáról és érdeklődéséről tanuskodnak. Népszerűségüket tudatos propagandamunkával is fejlesztik: a Társadalomtudományi Alapkönyvtárban például bibliográfiai kiállításokat rendeznek, s az egyetemi hallgatók is itt végeznek bibliográfiai gyakorlatokat.

A bibliográfiai olvasótermek mellett helyezkednek el szervezeti egységben az általános tájékoztatási részlegek. Munkájuk a szóbeli és írásbeli általános tájékoztatás, az olvasók eligazítása a bibliográfiai különgyűjtemények használatában. Ez a részleg nyilvántartja mindazokat a bibliográfiai tájékoztatásokat is, melyek a könyvtár más osztályairól kerülnek ki; különböző referenzsegédeszközöket állít össze nem kiadványi rendeltetéssel, csupán kurrens, belső használatra. Szembetűnő még e központi tájékoztató csoportok tevékenységében, hogy összeállításaik, írásos szolgáltatásaik szinte kizárólagosan csak bibliográfiaiak. A dokumentatív ténybeli adatokat, nyersanyagot tartalmazó írásbeli tájékoztatás itt még felsőbb szervek számára sem szokásos könyvtári szolgáltatás. Ilyenfajta összeállításokkal csak a Társadalomtudományi Alapkönyvtárban találkoztunk, de ott is a tudományos szektorok munkakörén belül, kifejezetten új, tájékoztatási feladatként.

A bibliográfiai munka a tudományos tájékoztatás második, hagyományosan könyvtári formája. Erre a feladatkörre a szovjet nagykönyvtárak közismerten igen nagy súlyt fektetnek. Új szerzeményeik jegyzékekben történő közreadásától az egészen kiterjedt tematikájú szakbibliográfiai munkákig egy sor művet tudnak a látogató elé helyezni. Ezzel a széleskörű bibliográfiai tevékenységgel szorosan összefügg a Szovjetunió kulturális köreiből tapasztalható nagy bibliográfiai érdeklődés, de összefügg az az adott

ság is, hogy a nagykönyvtárak kivétel nélkül jelentős házi nyomdai kapacitással rendelkeznek. (Itt jegyezzük meg, hogy ezekben a házi nyomdáknak a katalóguscédula-sokszorosítást is kitűnően megoldják.) A bibliográfiai tematika jellemzésére soroljuk fel illusztrálásul, hogy a Társadalomtudományi Alapkönyvtár "tudomány"-szektora milyen bibliográfiai kiadványokat készített el az utóbbi években, illetve melyeknek elkészítése van folyamatban: 1. rendszeresen közreadják az általunk is jól ismert két tudományszervezési bulletin éves kumulációit; 2. dolgoznak a szovjet tudományszervezés 50 évre visszatekintő retrospektív bibliográfiáján, (ez utóbbi előreláthatólag 6-7000 címet tartalmaz majd, tehát szelektáló jellegű, és jubileumi kiadványként 1968-1969-re készül el); 3. megjelent a "Konferenciák bibliográfiai mutatója" az 1946-1953. évekről; 4. megjelent "A szovjet tudomány 40 éves fejlődésének eredményei" c. bibliográfia és 5. "A világ tudósai a békeharcbán" c. bibliográfia; 6. 1966-ben jelentették meg az 1964-es szovjet társadalomtudományi kiadványok recenzióinak jegyzékét.

Mint a Társadalomtudományi Alapkönyvtárban elmondották, a retrospektív bibliográfiai munka terén a címleírások rövidítésével, több egyezményes jel alkalmazásával és szigorubb szelekcióval keresnek új utakat. A nemzetközi bibliográfiai vállalkozásokhoz is jelentős mértékben hozzájárulnak, az UNESCO társadalomtudományi bibliográfiáihoz küldenek anyagot, résztvesznek a Potthast új kiadásának előkészítésében. A Leningrádi Akadémiai Könyvtárban, mely ugyancsak igen kiterjedt bibliográfiai tevékenységet fejt ki (évente 16-17 művet publikálnak, 500 szerzői iv terjedelemben), szép példáját láthattuk annak, hogy miként kell a központi könyvtárnak a bibliográfiai munkát az intézetek, szakemberek közreműködésére alapoznia. Itt egy sor szak- és tematikus bibliográfiát az intézetekkel közösen készítenek el, illetve terveznek elkészíteni. Ugyancsak ebben a könyvtárban példás szervezettséggel folyik a bibliográfiai koordináció, amit a természet- és műszaki tudományok vonatkozásában részben országos hatáskörrel is végeznek. A koordinációs munka harmonikusan járul hozzá a Lenin Könyvtár hasonló tevékenységéhez; ez utóbbi havonként kétszer ad ki tájékoztató jegyzéket a tervezett és elkészült bibliográfiákról. Módszertani szempontból érdemes külön megemlékezni arról a példás, célszerű szervezésről, amelynek keretében a Társadalomtudományi Alapkönyvtár nagyszámú bibliográfusa egyetlen helyen, meghatározott, viszonylag rövid idő alatt átnézi, kijelöli a nyilvántartásba veendő tételeket, ezeket a gépirók szervezetten kimásolják a forrásokból, és meghatározott időre produkálják, hogy a bibliográfus korigálni, csoportosítani tudja a cédulaanyagot.

A tudományos tájékoztatás sajátos formája –legalábbis szervezeti felépítésében– az, amivel a Társadalomtudományi Alapkönyvtárban találkozunk. A könyvtári tájékoztató munka itt a tudományági szektorokban a legnagyobb elmélyülésre képes, egyesítve a nagykönyvtár és a szakkönyvtár nyújtotta előnyöket. A társadalomtudományok területén ez a könyvtár most új feladatok előtt áll: meg kell szerveznie, illetve tovább kell fejlesztenie a társadalomtudományi dokumentációt, amit eddig végeztek, abban általában tudományos tájékoztatást, szűkebben bibliográfiai tevékenységet láttak. Most újabb tájékoztatási formákkal kísérleteznek. 2–300 lapos dokumentatív összeállításokat készítenek. Tervezik a társadalomtudományi irodalom rendszeres referálását. Ebbe a törekvésbe sorolható az is, hogy bulletinjeiket sorra kiterjesztik saját anyagukon túlmenően más könyvtárak állományára is. Mint ezt a Társadalomtudományi Alapkönyvtár igazgatója, Sunkov akadémikus elmondotta, természetesen felmerül a kérdés, hogy a társadalomtudományi dokumentációt valóban könyvtárban, könyvtári szervezetben kell-e végezni, vagy a természettudományi és műszaki dokumentáció mintájára könyvtártól független, külön szervezetben. Hangsúlyozva annak szükségességét, hogy a tudományos tájékoztatás és a dokumentáció kapcsolatának kérdéseit elmélyült elméleti munkával még tisztázni kell, úgy látják mégis, hogy a társadalomtudományi dokumentáció anyaga, elsődleges munkaeszközei a könyvtárban vannak. Gazdaságos és célszerű ezért e dokumentációt a könyvtárakba telepíteni.

MIT KIVÁN ÖN WILLKIE UR JAKUTSZKBAN MEGTEKINTENI ?

A nagyjelentőségű dokumentumok, dekrétumok összefoglaló áttekintések mellett néha az "apróságok" a mozaikok is hozzásegítik az embert a dolgok alapos megismeréséhez.

A szovjet könyvtárügyről az előző oldalakon közölt dokumentumokhoz ezért tettük az alábbi rövid részt Wendell L. Willkie -nek Roosevelt elnök különmegbízottjának naplójából, a második világháború közepén (1942-ben) tett nagy távolkeleti és szovjetunióbeli körutjáról. (A mű címe "One World" - Oszthatatlan világ.)

Willkie jakutai utjáról beszámolva leírja, hogy Jakutszk városában kísérfője a köztársaság nagytekintélyű pártbizottsági első titkára Muratov volt. Rendkívül meleg hangon ír erről a kitűnő funkcionáriusról, "akinek lelkesedését apróságok nem befolyásolták".

A következő részt a naplóból idézzük:

- Mit kíván Ön Willkie ur Jakutszkban megtekinteni - kérdezte tőlem,
- Van az Önök városában könyvtár?
- Az csak természetes, hogy nekünk van könyvtárunk - mondta és máhajtottunk is a nagy fekete állami autóval a könyvtárhoz.

Muratov határozott léptekkel, egyenesen az emeleten lévő "Olvasóterem" feliratu helyiség felé kalauzolt bennünket; még arra sem volt időnk, hogy felsőkabátunkat és kalapunkat letegyük.

Az ajtóban azonban egy szimpatikus, vékonyka művelt arcú asszony állta

el utunkat. Egyáltalán nem zavarta Muratov lendületes és hivatalos fellépése. Udvariisan, de határozottan a következőket mondta:

- Tetszik tudni, mi a könyvtárunk látogatóit nemcsak a könyvek olvasására, hanem a kulturált, jó modorra is igyekszünk megtanítani. Kérem tehát Önöket, fájradjanak le a földszinti ruhatárba és ott helyezték el kabátjukat és kalapjukat.

Muratov kissé megtorpant, meghökkent és elkezdett disputálni a könyvtárosnővel. A vita eredményeképpen annyit elért, hogy nem kellett a holminkat a földszinti ruhatárba vinni, hanem lerakhattuk az olvasóterem melletti szobában.

Majdnem hangosan felnevettem. Első -és utolsó- izben voltam tanuja annak, hogy egy befolyásos orosz funkcionáriust valaki is feltartóztatott.

Egyébként az 50 ezer lakosu Jakutszkkönyvtára egy régi épületben van, tiszta és világos szobákkal, elegendő könyvtári személyzettel. A könyvtárban 550 ezer kötet könyvet őriznek. A polcok fából vannak és az olvasóterembe a régi kerekeskutakra emlékeztető szerkezettel szállítják a könyveket a raktárból.

A nyilvántartás viszont modern és pontos. Ezekből a nyilvántartásokból kiderült, hogy az utolsó 9 hónapban a könyvtárnak több mint 100 ezer látogatója volt, akik közül sokan a környező falvakból jöttek Jakutszkba. A könyvtár falain különleges kiállítási tárgyakat helyeznek el. A szovjet folyóiratok és kézikönyvek szabadon, hozzáférhetően sorakoznak az olvasóterem polcain. Az egész épület intenzív tevékenységre jellemző atmoszférát terjeszt. Olyan ez a könyvtár, amelyre ilyen nagyságrendű város büszke lehet.